

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

[redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Sedláčkem st.
se sídlem Starobranská 327/4, Šumperk

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

za účasti:

[redacted]
bytem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. 49202/2020-MZE-11121,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho námitka a byla potvrzena oznámení Státního zemědělského intervenčního fondu o neprovedení aktualizace evidence půdy ze dne 31. 7. 2020 č. j. SZIF/2020/0506511, o neprovedení aktualizace evidence půdy ze dne 31. 7. 2020, č. j. SZIF/2020/0506507, o provedení aktualizace evidence půdy ze dne 31. 7. 2020, č. j. SZIF/2020/0511660, a o provedení aktualizace evidence půdy ze dne 31. 7. 2020, č. j. SZIF/2020/0511657. Žalobce uvedl, že brojí pouze proti potvrzení obou oznámení o neprovedení aktualizace evidence půdy, která se týkají pozemků spadajících do nevypořádaného společného jmění manželů žalobce a jeho bývalé manželky.
2. Žalobce namítal, že žalovaný ve významném rozsahu nahradil řádné odůvodnění rozhodnutí odkazem na závěry rozsudků Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2020, č. j. 11 A 112/2019-49, a ze dne 6. 2. 2020, č. j. 11 A 113/2019-43, které se týkaly věcí souvisejících s projednávanou věcí a jimiž byly žaloby žalobce zamítnuty. Žalobce považoval za nepřipustné, aby se žalovaný těmito rozsudky cítil přímo vázán a vlastní závěry nahradil odkazem na závěry v jiné věci. Žalovaný byl povinen provést vlastní a samostatné zjištění skutkového stavu, učinit vlastní právní závěry a řádně je odůvodnit.
3. Žalobce poté poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2020, č. j. 10 A 17/2020-71, který naopak jeho žalobě týkající se věci související s projednávanou věcí vyhověl. Žalobce akcentoval, že ohledně jeho ohlášení změn v evidenci půdy učiněné dne 25. 5. 2015 existují rozsudky sp. zn. 11 A 113/2019 a 10 A 17/2020 s odlišnými závěry stran důvodnosti žaloby.
4. Žalobce se domníval, že napadené rozhodnutí je založené na shodných skutkových i právních východiscích jako rozhodnutí žalovaného zrušené rozsudkem sp. zn. 10 A 17/2020. Za zásadní považoval závěry tohoto rozsudku, že správní orgány byly povinny posoudit, který ze zemědělských podnikatelů (žalobce či jeho bývalá manželka) předmětné pozemky fakticky užívá a komu z nich svědčí k užívání právní titul a dále, že závěr správních orgánů, že žalobce udělil své bývalé manželce souhlas s užíváním předmětných pozemků pro její podnikání, nemá oporu ve správním spisu. Tento rozsudek konstatoval, že si je vědom zamítavých rozsudků sp. zn. 11 A 112/2019 a 11 A 113/2019, leč v těchto řízeních žalobce v rámci žalobní argumentace nepředestřel námitky týkající se nedostatečného zkoumání otázky faktického užívání předmětných zemědělských pozemků.
5. Žalobce uvedl, že jeho kasační stížnosti proti rozsudkům sp. zn. 11 A 112/2019 a sp. zn. 11 A 113/2019 byly zamítnuty rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 69/2020-30 a č. j. 7 As 68/2020-27. Žalobce proti nim podal ústavní stížnosti, k čemuž soud poznamenává, že obě ústavní stížnosti byly odmítnuty usneseními Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 3413/20 a III.ÚS 3414/20.
6. Žalobce předestřel svou argumentaci obsaženou v ústavních stížnostech s tím, že ji uplatňuje i v projednávané věci. Dle jeho názoru nebyla ústavně konformně vyřešena aplikace § 3g zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve vztahu k čl. 1 (zásada rovnosti) a čl. 11 (ochrana vlastnického práva) Listiny základních práv a svobod. Je otázkou, co je míněno pod slovem „doklad“ užitým v § 3g zákona o zemědělství. Žalobce se domníval, že se musí jednat o písemný doklad. Pokud tedy Nejvyšší správní soud došel k závěru, že za doklad prokazující právní důvod užívání pozemků bývalou manželkou žalobce je možné považovat skutečnost, že jsou tyto pozemky ve společném jmění manželů, je to popření

Shodu s prvopisem potvrzuje:

principu zákonnosti, neboť takovýto výklad § 3g odst. 2 zákona o zemědělství vkládá do zákona něco, co v něm není. Zákon nestanoví, že uživatel musí prokázat, že je výlučným vlastníkem, je tedy nadbytečné zabývat se otázkou, jestli je vlastníkem sám nebo s jinou osobou. Žalobce nikdy nestavěl svoji obranu na tom, že je výlučným vlastníkem sporných pozemků, nýbrž na tom, že pouze on disponuje písemným dokladem o svém vlastnictví.

7. Další otázkou je dle žalobce to, zda uživateli již zapsanému v evidenci půdy svědčí zákonná domněnka správnosti tohoto zápisu vůči osobě, která se domáhá změny zápisu. Žalobce podotkl, že Nejvyšší správní soud takovou zákonnou domněnku netvrdil, ovšem vycházel z principu, že při ohlášení změny musí nový uživatel prokazovat, že má právní důvod užívání, zatímco uživatel již zapsaný, jehož právní důvod užívání byl zpochybněn, nemusí prokazovat, že jeho právní důvod užívání ke dni ohlášení změny trvá. Žalobce poukázal na to, že dle § 3g odst. 2 zákona o zemědělství prvostupňový orgán vyzve jak ohlašovatele, tak uživatele dotčeného tímto ohlášením k předložení dokladů o právním důvodu užívání. Dle žalobce se tak uplatní rovnost jejich důkazních břemen. Žalobci nebylo zřejmé, v jakém „jiném řízení by měl účinně zpochybňovat správnost dřívějšího zápisu manželky“, když řízení o aktualizaci evidence půdy podle § 3g zákona o zemědělství je právě k tomuto účelu určeno.
8. Otázkou je dle žalobce rovněž to, zda je podmínkou pro zápis osoby do evidence uživatelů jen existence právního důvodu užívání zemědělských pozemků, nebo i jejich faktické užívání. Správní orgány dovozovaly, že právní důvod užívání bývalé manželky žalobce spočívá v dohodě s žalobcem, načež správní soudy označily existenci této dohody za irelevantní, neboť zapsaná uživatelka svůj právní důvod užívání prokazovat nemusí, postačí, že je spoluvlastnicí sporných pozemků. Z tohoto pohledu pak ovšem mají žalobce a jeho bývalá manželka přinejmenším stejný právní důvod užívání, přičemž žalovaný nepochopitelně stranil bývalé manželce žalobce navzdory tomu, že dle žalobce je postavení obou uchazečů o zápis rovné. Správní orgány i správní soudy ovšem přehlédly, že k této formální právní podmínce musí kumulativně přistoupit i materiální podmínka, a to faktické užívání. Plyne to i z účelu evidence půdy definovaného zejména v § 3a odst. 1 zákona o zemědělství, která slouží k ověřování správnosti údajů uvedených v dotačních žádostech. Příjemcem zemědělských dotací může být jen osoba, která na dotovaných pozemcích provozuje zemědělskou výrobu. Touto osobou byl u sporných pozemků žalobce, nikoli jeho bývalá manželka, která se dle žalobce dopustila dotačního podvodu.
9. Žalobce měl za to, že žalovaný právní otázku, zda platný právní důvod užívání náleží žalobci jako ohlašovateli změny užívání sporných pozemků, nebo dosud v evidenci uživatelů zapsané jeho bývalé manželce, zmiňuje nesrozumitelným a neurčitým způsobem, například odkazy na zákonnou úpravu a soudní rozhodnutí v jiných věcech, bez popisu zjištěného skutkového stavu a způsobu jeho zjištění na základě provedených důkazů a bez popisu aplikace na věc dopadajících právních norem. Nadto ve správním spisu nejsou založeny žádné podklady k tomu, kdo konkrétní půdní blok užívá a na základě jakého právního titulu tak činí. Napadené rozhodnutí je proto zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.
10. Žalovaný poukázal na to, že pro vedení evidence půdy platí speciální právní úprava zákona o zemědělství a správní orgán nemá řešit občanskoprávní spory mezi účastníky. Touto právní úpravou obsaženou v § 3g zákona o zemědělství se však žalovaný dle žalobce neřídil. Jelikož (neoprávněně) zapsaný uživatel (bývalá manželka žalobce) uplatnil rozpor, předložil žalobce „*doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

předmětem rozporu“, a to výpis z katastru nemovitostí, ve kterém je zapsán jako vlastník sporných pozemků. Žádný takový doklad bývalá manželka žalobce nepředložila a ani předložit nemohla, neboť do dnešního dne není v katastru nemovitostí zapsána. Namísto aplikace této speciální zákonné úpravy, která svědčí ve prospěch žalobce, učinil žalovaný (stejně jako před ním prvostupňový orgán) to, co na jiném místě svého rozhodnutí označil za nesprávné, tedy zabýval se řešením občanskoprávních otázek. Žalovaný dovodil, že sporné pozemky patří do společného jmění manželů, což je sice pravda, ale podle § 3g odst. 2 zákona o zemědělství je to irelevantní, neboť právní důvod užívání musí být prokázán listinou, a dále dovodil, že proti vůli bývalé manželky žalobce nelze tento zápis nikdy změnit, což považoval žalobce za nepodložený závěr.

11. Žalovaný patrně vycházel z předpokladu, že žalobce udělil své tehdejší manželce souhlas s užíváním předmětných pozemků pro její podnikání podle § 146 občanského zákoníku z roku 1964. Žalovaný však neuvedl, na základě jakých důkazů a jakým myšlenkovým postupem tuto skutečnost zjistil. V oznámení prvostupňového orgánu je k tomu uvedeno pouze to, že „*původní souhlas [redacted] s tím, aby jeho manželka užívala předmětné nemovitosti v SJM lze dovodit z toho, že o užívání věděl a souhlasil s ním*“. Tyto závěry mají vyplývat „*z předložené dokumentace*“. Žalobce tvrdil, že správní spis žádnou takovou dokumentaci neobsahuje, odůvodnění neuvádí žádné důkazy prokazující onen souhlas, nehodnotí obsah žádných důkazů, ani obsah údajné dohody o užívání. Žalovaný na tuto zásadní vadu odůvodnění oznámení prvostupňového orgánu nijak nereagoval.
12. Není ani zřejmé, proč správní orgány odkazují na § 714 občanského zákoníku, který je pro řešení sporné právní problematiky nepoužitelný, nehledě na to, že jde o ustanovení účinné až od 1. 1. 2014, a není jasné, na jakou skutečnost vzniklou po tomto dni by mělo být toto ustanovení aplikováno a komu z účastníků a jakým způsobem prospívá.
13. Zcela nesprávný je dle žalobce i právní názor žalovaného, že (případný) souhlas podle § 146 občanského zákoníku z roku 1964 je neodvolatelný. Žalobce k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1731/2003 a na komentář *Občanský zákoník: komentář*. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2009. Dle tohoto komentáře musí být souhlas podle § 146 občanského zákoníku z roku 1964 udělen písemně, neboť pro zápis podnikatele do obchodního rejstříku musí být předložen doklad o takovém souhlasu. Žádná taková listina neexistuje, což připouští i žalovaný, ale zastává nesprávný právní názor, že postačuje konkludentní forma takového souhlasu. Žalobce dodal, že neudělil ani konkludentní souhlas. I kdyby tedy někdy v minulosti došlo k dohodě o užívání sporných pozemků, představovala by nynější situace mezi účastníky, kdy bývalá manželka žalobce neuznává rovnost práv účastníků a zneužívá toho, že je zapsána jako užívatelka převažující části pozemků účastníků, k tomu, aby získávala na úkor žalobce neoprávněný majetkový prospěch ve formě dotací (ačkoli na těchto pozemcích hospodaří žalobce), tak zásadní změnu poměrů, že by žalobce nebyl takovou dohodou vázán.
14. Ze správního spisu též není patrné, že by se správní orgány zabývaly otázkou, zda bývalá manželka žalobce byla zapsána do evidence uživatelů zemědělské půdy v souladu se zákonem o zemědělství. Správnost jejího zápisu byla presumována, což je nesprávné. Při každé aktualizaci v evidenci půdy ve smyslu § 3g odst. 1 zákona o zemědělství musí dle žalobce dosavadní uživatel prokázat, že měl a má platný právní důvod užívání.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

15. Námitku žalobce, že je nespravedlivé, jestliže on splácí kupní ceny za předmětné pozemky a platí z nich daň z nemovitostí, zatímco jeho bývalá manželka pobírá dotace, žalovaný též nevypořádal.
16. Žalovaný nepochopil správně námitku žalobce týkající se významu údajů o vlastnických vztazích v katastru nemovitostí a prezentuje ji jako polemiku o tom, zda je žalobce výlučným vlastníkem sporných pozemků, což žalobce nikdy netvrdil. Žalobce znovu zdůraznil, že úprava v § 3g zákona o zemědělství je speciální a existence právního důvodu užívání se prokazuje předepsaným způsobem, a to listinou. Dokladem o existenci právního důvodu užívání spočívajícího ve vlastnictví užívaného pozemku by tedy mohla být nabývací listina, či výpis z katastru nemovitostí nebo písemná dohoda uzavřená žalobcem a jeho bývalou manželkou podle § 146 občanského zákoníku z roku 1964. Žádný takový doklad neexistuje. Vykládaná právní úprava tak nestaví na tom, zda jsou sporné pozemky ve společném jmění manželů, či nikoli, neboť k pozemku v společném jmění manželů má každý spoluvlastník plné vlastnické právo. Pokud by měl být z nějakého důvodu aplikován na posuzování právního důvodu užívání občanský zákoník, muselo by to být v celém rozsahu (tedy například i včetně základních zásad).
17. Nesprávně vypořádal žalovaný také námitku žalobce, že e-mailem z 1. 7. 2013 potvrdila bývalá manželka žalobce svoji ochotu rozdělit si se žalobcem užívání všech společných pozemků na polovinu. Je pravda, že tento návrh nestanovil jmenovitě, který pozemek bude kdo z manželů užívat, ale podstatné je, že oba následně v souladu s tím konali, tedy konkludentně se dohodli na rozdělení užívaných pozemků, které vycházelo z polohy pozemků ve vztahu k sídlu každého z nich. Správní orgány v průběhu řízení nikdy nevyzvaly bývalou manželku žalobce, aby se vyjádřila, které z pozemků náležejících do jejich společného jmění manželů zemědělsky obhospodařuje ona a které žalobce.

Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Úvodem podotkl, že obdobné argumenty jako v žalobě již žalobce přestřel v námitkách a žalovaný se s nimi vypořádal.
19. Žalovaný zmínil, že o tom, kdo má být u sporných pozemků zapsán v evidenci uživatelů půdy jako uživatel, již zdejší soud rozhodoval v rozsudku ze dne 6. 10. 2017, č. j. 8 A 223/2015-66, přičemž citoval str. 7-9 tohoto rozsudku.
20. Žalovaný podotkl, že žalobce podal dne 9. 4. 2015 u Okresního soudu v Olomouci žalobu o úpravu správy společného jmění (sp. zn. 18 C 156/2015). Řízení bylo skončeno dne 23. 6. 2017, a to z důvodu zpětvzetí žaloby. Žalovaný se proto domníval, že se žalobce snažil řešit své majetkové spory s bývalou manželkou prostřednictvím předmětného správního řízení. Ani prvostupňový orgán, ani žalovaný však nemají pravomoc řešit soukromoprávní spory mezi osobami dotčenými evidencí půdy. Proto ani posouzení, kdo je oprávněn užívat dotčené pozemky pro účely evidence půdy, nemá povahu autoritativního rozhodnutí ve věci případného soukromoprávního sporu mezi účastníky řízení. Toto posouzení má povahu toliko úsudku o předběžné otázce. To potvrzuje např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, č. j. 7 As 26/2005-67, Sb. NSS 980/2006, v němž bylo zdůrazněno, že ve správním řízení se řeší pouze otázky, které jsou relevantní pro potřeby evidence, aniž by správní orgán jakkoli autoritativně řešil, resp. vyřešil soukromoprávní spor mezi účastníky. Správní orgán tedy pouze zkoumá, který z

Shodu s prvopisem potvrzuje:

účastníků řízení půdu užívá a z jakého právního titulu. Obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014-37, z něhož vyplývá, že otázku, komu svědčí právní titul užívání půdy, správní orgán neřeší proto, aby autoritativně rozhodl o právech a povinnostech subjektů nájemního vztahu, ale právě a jen proto, aby mohl v rámci své kompetence provést případnou aktualizaci evidence. Konečné rozhodnutí soukromoprávního sporu pak náleží výlučně do pravomoci civilního soudu, jehož rozsudkem by byl správní orgán podle § 57 odst. 3 správního řádu vázán.

21. V řízení o námitce je pak aplikovatelný též § 82 odst. 2 správního řádu, podle něhož odvolání (a tedy i námitka) musí obsahovat mj. údaj o tom, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71. Účastníci tedy svými tvrzeními vymezují právní důvody užívání dotčených pozemků a jejich existenci prokazují v řízení důkazy zpravidla v podobě listin zaznamenávajících tyto právní důvody užívání (smlouvy), případně dalšími důkazními prostředky (např. doklady prokazující placení a přijímání nájemného či pachtovného). Jsou to rovněž účastníci, kteří svými tvrzeními a předloženými důkazy rozporují existenci právních důvodů užívání druhého účastníka. Tomu nasvědčuje i § 3g odst. 2 zákona o zemědělství, podle něhož je v řízení o aktualizaci evidence půdy aplikovatelný § 141 odst. 4 správního řádu (sporné řízení).
22. Žalovaný citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 68/2020 a 7 As 69/2020, body 19-24, z nichž vyplývá, že správní orgány nebyly oprávněny zjišťovat, který z účastníků řízení dle § 3g zákona o zemědělství fakticky předmětné pozemky užívá. V případě šetření této otázky by správní orgán překročil meze, které mu zákon v řízení dle § 3g zákona o zemědělství stanoví. Oba tyto rozsudky se rovněž ztotožnily s názorem správních orgánů, že nebyly splněny podmínky pro provedení aktualizace evidence půdy ve prospěch žalobce.

Další vyjádření

23. Zúčastněná osoba uvedla, že bude uplatňovat svá práva „z titulu vzniklé škody, způsobené vážnou poruchou v mé činnosti zemědělského podnikatele“. Podotkla, že byla nedbalostí správních orgánů zařazena do správního řízení s dalším ohlašovatelem změn v evidenci půdy (tj. žalobcem). Více než pětileté trvání správního řízení o ohlášení změn v evidenci půdy před vydáním rozhodnutí vyvolalo u zúčastněné osoby další časové i věcné komplikace v řízeních o Jednotné žádosti za rok 2016 a v dalších letech.

Posouzení žaloby soudem

24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Soud se ztotožňuje s nosnými důvody rozsudků sp. zn. 11 A 112/2019 a 11 A 113/2019 a na ně navazujících rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 69/2020 a 7 As 68/2020, z nichž dále vychází. Citované rozsudky předně konstatují, že v řízení podle § 3g zákona o zemědělství je úkolem správních orgánů posoudit, zda žadateli svědčí právní titul k užívání uvedených zemědělských pozemků, a nikoliv řešit občanskoprávní spory. Správní orgány tedy řeší pouze otázky, které jsou relevantní pro potřeby evidence, tj. zda podání ve věci aktualizace evidence půdy splňuje všechny znaky požadované pro provedení

Shodu s prvopisem potvrzuje:

změny v evidenci využití půdy, tedy který z účastníků řízení půdu užívá a z jakého právního titulu tak činí (viz již zmíněné rozsudky sp. zn. 7 As 26/2005 a 3 As 187/2014 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 2 As 20/2016-29).

26. V rozsudcích sp. zn. 11 A 112/2019 a 11 A 113/2019 bylo poukázáno na zásadu víry ve správnost zápisu ve veřejném registru s tím, že námitky stran neoprávněnosti zápisu bývalé manželky žalobce nejsou předmětem tamějších řízení, což potvrdily i rozsudky sp. zn. 7 As 69/2020 a 7 As 68/2020 (body 22-24), v nichž je akcentováno, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je za uživatele půdního bloku třeba považovat osobu zapsanou v evidenci půdy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 As 2/2008-55). To jednak znamená, že faktické (ne)užívání půdního bloku je nerozhodné, jednak to zakládá „prioritu“ zapsaného uživatele, jelikož je to nově zapisovaný uživatel, jenž musí prokázat, že mu svědčí aktuální užívací titul, zatímco zapsaný uživatel nemusí obhajovat svůj zápis.
27. Naproti tomu žalobcem odkazovaný rozsudek sp. zn. 10 A 17/2020 představuje vybočení z výše citované ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Rozsudek sp. zn. 10 A 17/2020 dospěl k závěrům, že žalovaný měl zkoumat, kdo je faktickým uživatelem půdních bloků, že žalovaný neuvedl, na základě čeho dospěl k závěru, že žalobce v minulosti udělil bývalé manželce souhlas s užíváním předmětných pozemků pro její podnikání, což vedlo k zápisu její osoby do evidence půdy, a že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že žalobce platí za dotčené pozemky daň z nemovitostí, zatímco jeho bývalá manželka pobírá dotace, což je nespravedlivé. Soud konstatuje, že rozsudek sp. zn. 10 A 17/2020 přesvědčivě neodůvodnil své odchýlení od ustálené judikatury, která jednoznačně stanoví, že faktická užívání pozemků je irrelevantní, rozhodující je výhradně zápis v evidenci půdy. V případě aktualizace zápisu pak nemusí dosud zapsaný uživatel obhajovat správnost svého zápisu, která je presumována a která není předmětem řízení o aktualizaci zápisu. Soud dodává, že pro (ne)provedení aktualizace zápisu v evidenci půdy není podstatné, kdo za dané pozemky platí daň z nemovitostí a kdo na ně případně pobírá dotace, tato problematika je zcela mimoběžná.
28. Soud pro úplnost doplňuje, že rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 17/2020 nebyl napaden kasační stížností, pročez správnost jeho závěrů nebyla podrobena přezkumu Nejvyšším správním soudem. Soud též poznamenává, že rozsudek sp. zn. 10 A 17/2020 není pro soud procesně závazný, neboť nejde o případ, kdy by předmětným rozsudkem bylo přechozí rozhodnutí žalovaného zrušeno a ten by byl vázán závazným právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) – prvním rozsudkem vztahujícím se k napadenému a prvostupňovému rozhodnutí, resp. k ohlášení změny dle § 3g zákona o zemědělství podané žalobcem dne 6. 5. 2016, je tento rozsudek.
29. Soud proto uzavírá, že žalobní námitky, že se správní orgány nezabývaly otázkami, kdo na dotčených půdních blocích fakticky hospodář, na základě čeho byla jakožto uživatelka zapsána bývalá manželka žalobce (zda měla doklad prokazující užívání daných pozemků, zejm. souhlas žalobce coby manžela s užíváním daných pozemků a jakou formu měl souhlas mít) a zda je tedy dosud zapsána oprávněně, jsou bezpředmětné, poněvadž vyřešení první otázky nemůže mít žádný vliv na (ne)provedení aktualizace půdy a u zbývajících otázek je podstatné výhradně to, že v době vydání napadeného rozhodnutí existoval (slovy žalobce prioritní) zápis bývalé manželky žalobce v evidenci půdy jakožto uživatelky předmětných půdních bloků. Správní orgány tedy nestrانily bývalé manželce žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

pokud „upřednostnily“ její dosud existující zápis v evidenci půdy, poněvadž postupovaly v souladu se zákonem.

30. Pokud jde o žalobní námitky, které byly součástí žalobcových ústavních stížností a které vtělil do své žaloby, soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 3413/20 a III.ÚS 3414/20, která odmítla ústavní stížnosti žalobce proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 69/2020-30 a sp. zn. 7 As 68/2020. Tato usnesení poukázala na odůvodnění rozsudků správních soudů s tím, že žádné pochybení v oblasti ústavního práva nebylo shledáno. Soud proto stručně shrnuje, že výklad pojmu „doklad“ užitého v § 3g zákona o zemědělství ve vztahu k tomu, na základě jakého dokladu bylo zapsáno užívání předmětných půdních bloků bývalou manželkou žalobce, je zcela irrelevantní, podstatná je samotná existence zápisu tohoto užívání. K problematice priority zápisu stávajícího uživatele v evidenci půdy se soud již vyjádřil výše, totéž platí pro otázku, zda musí být prokazováno faktické užívání pozemků.
31. Soud dále neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Žalovaný nenahradil odůvodnění odkazem na závěry rozsudků sp. zn. 11 A 112/2019 a 11 A 113/2019, jak tvrdil žalobce, ale začlenil do odůvodnění citace z těchto rozsudků proto, že závěry těchto rozsudků dopadají i na projednávanou věc, a to z důvodu skutkové obdobnosti věcí, a nikoli proto, že by se jimi žalovaný cítil přímo vázán, jak sugeroval žalobce. Soud akcentuje, že žalobce nikdy nepopřel, že předmětné pozemky jsou součástí společného jmění manželů (a byly jí i v době zápisu bývalé manželky žalobce coby jejich užívatelky). Žalovaný tudíž na str. 5 ocitoval pasáž z rozsudků sp. zn. 11 A 112/2019 a 11 A 113/2019, dle níž žalobce netvrdil a nepředložil souhlas své bývalé manželky s užíváním daných pozemků nebo dohodu o zúžení či vypořádání společného jmění manželů pro dobu po rozvodu manželství, popř. pravomocný rozsudek, který by rozhodl o úpravě správy společného jmění. Právě uvedené závěry platí i pro projednávanou věc, včetně dále citovaného závěru obou těchto rozsudků, že jinak nelze změny v evidenci půdy ve prospěch žalobce provést. Pokud jde o odkaz na § 714 občanského zákoníku obsažený v prvostupňových rozhodnutích, je zjevné, že tím prvostupňový orgán odůvodňoval, že žalobce potřebuje souhlas své bývalé manželky s užíváním daných pozemků, a to dle právní úpravy účinné ke dni podání ohlášení změny. Soud považuje takové odůvodnění za řádné, a to jak po formální, tak po obsahové stránce.
32. Žalovaný rovněž správně posoudil e-mail z 1. 7. 2013 coby blíže neurčený návrh na úpravu užívání společného jmění manželů. Z dotčeného e-mailu, se podává, že je psán stylem návrhu, jelikož je uvozen slovy „*takže se dohodneme*“, načež následují požadavky na žalobce (zrušení nájmu určitého půdního bloku, zaslání peněz) a v závěru je uvedeno, že „*až se budou přihlašovat dotace na rok 2015, pozemky si rozdělíme na půl podle hodnoty a každý bude na svém*“. Takovouto písemnost soud rozhodně nemůže považovat za souhlas s užíváním konkrétních pozemků ve společném vlastnictví manželů, jedná se toliko o návrh řešení situace žalobce a jeho bývalé manželky a pozemky nejsou jakkoli blíže specifikovány.
33. Závěrem soud podotýká, že vyjádření zúčastněné osoby pokládá za irrelevantní pro projednávanou věc. Zúčastněná osoba uvedla, že uplatňuje svá práva z „*titulu vzniklé škody*“, v tomto soudním a správním řízení však blíže neupřesněná škoda způsobená zúčastněné osobě řešena nebyla a ani být nemůže. Jelikož zúčastněná osoba podala u zdejšího soudu žalobu, jejímž předmětem je Jednotná žádost za rok 2016 (sp. zn. 14 A 94/2021), její vyjádření zřejmě hovoří o tomto řízení, které je však pro projednávanou věc nepodstatné.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Závěr

34. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
35. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. července 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: